

גיבעת התחמושת

● לימאי חיים שריר על סירתו או לי שזכיתי לכך, שבו הביא בערב יום-הזיכרון את סיפור הנופלים בגיבעת התחמושת. ירושלים. במילחמת ששת הימים. בסרט זה, בניגוד לסרטי זיכרון ומילחמה אחרים מהשנים האחרונות, הי גדרשים בתישפוכת לאומנית וסיסמות חלולות, הצליח הבימאי לשמור על המימד האנושי ועל דמות האדם כנושק בה"א-הידיעה של ישראל.

אנשי הדממה

● לתוכנית חיים שכאלה, שאירחה בי יום-העצמאות אחרי-הצהריים את אלוף (מיל') יוחאי בן-נח, תוך שהעלתה פרי-שתיים מרתקת, אשר חשפה אל מול המצלמות האלקטרוניות את גוץ אנשי-הדממה, את לוחמי הקומנדו הימי. התוכנית חשפה את דיוקנו של אלוף בצה"ל

ארקונה (מיר) בן-נח
כנות וחדרה

וגיבורי-ישראל — השונה מאוד-מאוד מן הדמית של אנשי-הצבא בעשור האחרון. הכנות והחחרה, אשר אפינו את הופעתו של בן-נח — כמו חשפו אמת של דור שלם, המעדיף את העשייה הי יומיומית על דבריה-הב, הסוגנה היחיד של הכנייה היה קולו המאנפף של מפיקה ומגישה, עמוס אטינגר, שהיווה ניגוד משוע לחיים שכאלה שהוצגו לפני הצופים.

העצמאות כמערכון

● להנהלת הטלוויזיה הישראלית, אשר אינה מסוגלת להתמודד, בכלי המפקד בידיה, בנושא עמוק ומורכב כעצמאות ישראל, המעדיפה למצוא פתרון קל, בימצעות שני סרטים הוליוודיים, זולים למדי ולא-מדויקים על מילחמת-העצמאות כפיתרון. הסרט המטופש להחריד הטל צל ענק והסרט חרב במיזב, שהיו את גולת-ההכותרת של מישדרי יום-העצמאות בטלוויזיה, היו בבחינת מערבונים אמריקאים רדודים, שהציגו את מילחמת-העצמאות, ואת עצמאות ישראל — כקישט סכריני. הבאת סרטים אלה למסך הקטן מסמלת את הרדידות, חידלון-היצירה, אי-האיכפתיות והנפילה המאפיינים את הטלוויזיה הישראלית, השוקעת במהירות, בפרוס השנה ה-34 למדינת-ישראל.

מאחרי הקלעים

רק לא בשבת ובחג

משהו לא טבעי מתרחש בחדר-החדשות של הטלוויזיה הישראלית. מישהו חושש לעורר מפני אימתו של חבר הוועדה-המנהל, אהרון פאפר, הנורמות הדיוניות הטבעיות חדלו לשמש אורים ותומים במחלקת-החדשות של הטלוויזיה הישראלית. בשבוע שקדם ליום-העצמאות, בלט חידדי לונה של מחלקת-החדשות בטלוויזיה, בעיקר בכל הקשור לדיוח על המתרחש בין גדה המערבית, התנשיות יומיומיות בין תושבי הגדה המערבית לבין כוחות צה"ל, אשר דווחו בהרחבה בעולם — ושודרו בין השאר בטלוויזיה הירדנית. בכתבות של רשות-השידור האמריקאיות הגדולות

שקר בימית

במהדורות חדשות-הטלוויזיה של צהרי יום-העצמאות, במהלך דיווח מטקס של קבלת החיילים המצטיינים בצה"ל על-ידי נשיא-המדינה, פנה כתבי-הטלוויזיה, אבי גוט, אל אחד החיילים המצטיינים אשר השתתף בפניו ימית, ושאלו על תחילתו שותיו בימי "הטראומה של ימית".

גוט חזר בשאלתו על המגמה אשר איפיינה את הטלוויזיה בחודשים האחרונים — היסחפות בידי גורמים שילטוניים לשם יצירתה של "טראומה לאומית" שלא היתה ולא נבראה. למרות עצמתם של ראשי הטלוויזיה, כי הטלוויזיה אך ורק דיווחה על המתרחש בימית ושכנתיה — היה זה דיווח שיקרי בעיקרו, שהשתתף בפועל בפיברוק האווירה ההיסטרית.

הוויכוח על השאלה אם לפוצץ את ימית או לא, לא הגיע כלל אל המירקע. הוא פשוט לא היה קיים בעיניו של המסקר העיקרי יגאל גורן. גם הדיווח על ההצגה הגדולה של עוזריה-הנסיגה היה חלקי, והגיע לשיא הגיתוך כאשר נראה אותו המתחלל צועק כמה פעמים מעל לגג: "אל תגעו באשתי... זה ביתי... אני

מתגורר בו כבר חודשיים..." הכתב המי דווח לא ניתן בכוחות-שכל להבין כי אינו מדווח על "טראומה" אלא על הצר-גה — מבלי להציג זאת כהצגה. גם תמוך-נות-הזוועה, שבמהלכן נראו המתבצרים בימית מתעללים בחיילי צה"ל — דווחה בהתאם למסורת הדיווח הנוצרת במחלקת-החדשות של הטלוויזיה — כהתנגדות פא-סיבית.

לשיאה הגיעה הצגת ימית ב"עיומות הטלוויזיוני" בין מפקד פיקוד-דרום, הא-לוף חיים ארז, ובין רבה של ימית, הרב אריאל. קטע ההתחטדות, שבו מחל הרבי הלאומן לאלוף בשל דמעות שנראו בעיני האלוף — סימלה את הגרוטסקה של בור-אי-המיתוסים מהטלוויזיה הישראלית. פרט אחד שכחו כתבי הטלוויזיה: בי-ימית היה מדובר באנשים שהתקוממו נגד מרותה של הממשלה החוקית בישראל — דבר שנעלם משום מה מעדשות מצלמו-תיהם.

אחד השפויים שנותרו במחלקת החד-שות הגיב על חיזונו זה במילים: "מי שברא מיתוסים — גם יאכל את המיתו-סים".

והמדווחות על מוגה-האוויר ב"השומרון", לנוחיותם של המתחילים באיזור זה (ראה יומן איש).

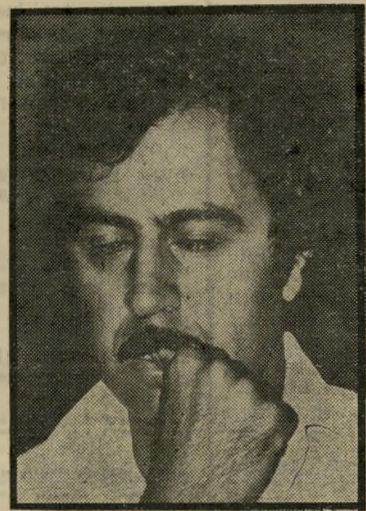
כאשר נשאל מנהל-הטלוויזיה, טוביה סער, על מפת מוגה-האוויר החדשה, השיב: "מומן רציני לשנות את סרטי מוגה-האוויר ולעדכןם. הודמנות נאותה לכך היתה מסירת סיני למצויים. התאמנו את סרטוני המוגה-האוויר גם לעידן הצבע של הטלוויזיה. אין כל משמעות מדינית לתו-ספת הדיווח על הרי-שומרון".

הסבר פחות נאיבי לתחזית הפוליטית הביאה דוברת רשות-השידור, אריאלה רבדל, שהבהירה בגלוי-לב: "לפני יותר ממחצית השנה היו חברים של מליאת רשות-השידור, שהעלו את נושא אי-הכללת השומרון בתחזית מוגה-האוויר של הטלוויזיה. הוחלט להמליץ על הכנסת תח-זית זו, לאחר שנוסף על כך הגיעו ל-מישרדי רשות-השידור מאות פניות מן תושבי הרי-שומרון, על אי-הכללת איזור-רם בסרטוני תחזית מוגה-האוויר של ה-טלוויזיה. ניצלנו את החזרת סיני, כדי לממש המלצות אלה".

פסקול

הסולחה

כתבי-הרדיו דויד וויטסמן, זכה במיכרו-הרדיו לאיוש נקודת בון, במי-קומו של צכי לידר, העומד לשוב בקי-רוב ארצה. ● במהלך סיקורו את פיניו ימית, החליט קצין-הביטחון של רשות-השידור להפקיד שני שומרי-ראש על כתב-הטלוויזיה יגאל גורן, בשל איומים שהופנו אליו מטעמים של אנשי עצי-רת-הנסיגה-מסיני. לא ברור מדוע אלה לא היו מרוצים מגורן, ששירת אותם היטב ● המחלוקת התקפנית בין ראש השול-

כתבי-שטחים חלבי
פרופיל נמוך מאוד

קים המוניים. בעוד שצוותי טלוויזיה זרים סיקרו ביום-העצמאות תקריות-דמים שהת-רחשו בגדה המערבית וברצועת עזה, ו-אלה נראו על מסכי-עמאן — הרי ש-הדיווח הישראלי המצולם השתלב במחול-השדים הפטריוטי הנלוו, שהרעיד את מוני-רות מסכי-הטלוויזיה בישראל.

תחזית פוליטית

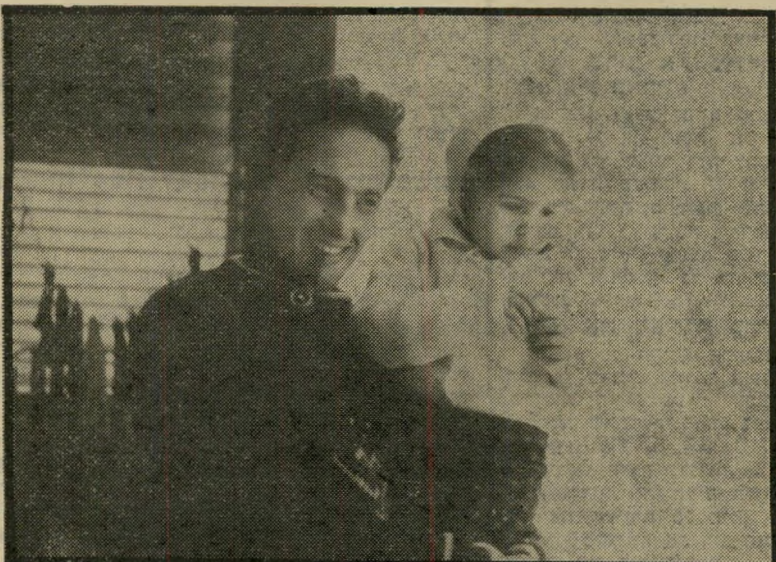
פיניו של מידברסיני בידי צה"ל ו-מסירתו לידי מצריים — לא הותירו את המירקע בלא ניתוח פלאסטי. צופים חדי-עין הבחינו עד מהרה, כי הטלוויזיה הי-ישראלית יוצרת גבולות וממסדת אותם במהירות העשויה לעורר את קינאתם של כמה מדינאים.

סרטוני תחזית-מוגה-האוויר של חזית-שירתו את הפוליטיקאים והפכו תחזית-מדינית. את התמונות שתיארו את צפון-סיני "האופירה" המירו תמונות המתארות

כתב-מועמד גוט
"אל תגעו באשתי!"

חן הצבאי בטלוויזיה, רון בן-ישי, ובין כתבי-המיסטר, דן סממה, יושבה ערב יום-העצמאות בלישכתו של מנכ"ל רשות-השידור, יוסף לפיד, אחרי שהמנכ"ל הפשיר את הקרח בין שני הנציים. בסופה של אותה פגישה הבהיר בן-ישי כי השי-תכנע שאין בסיס מוצק להאשמותיו על קשריו של סממה עם סוכנות הידיעות הצרפתית. יחד עם זאת, לא ברור מה יש בכונת הנהלת רשות-השידור לעשות בעניין דליפת הסקופים מחדר-החדשות של הטלוויזיה ● סרט הטלוויזיה גולדה, שהוקרן בשבוע שעבר בארצות-הברית על שני חלקיו, יוקרן בקרוב באיץ. מפי-הסרט, הארווי בנט, החליט להעניק מיסדר זה במתנה-ללא-תמורה להנהלת הטלוויזיה הישראלית ● עיריית ירו-שלים שוקלת את האפשרות להיות העיר הראשונה בישראל שתתקין תקנות בדבר-התקנת מערכות-תשתית לטלוויזיה-בכב-ליס בעיר, במסגרת סלידת כבישים חד-שים ● בדיחה שנפוצה בין העובדים הזוטרים של הטלוויזיה מספרת על תש-דיר-שירות דימוני שהטלוויזיה יכולה להפיק, שבו ייאמר: "משלמי החצי השני של אגרת הטלוויזיה — יזכו בשידור שני של תוכניות-טלוויזיה ישנות" ● הת-נצלות: בידיעה שפורסמה בשבוע שע-בר במדור זה על מנהל-הטלוויזיה, טו-ביה סער, כאילו הוא משחק דומינו במערכת התל-אביבית של הטלוויזיה, היה אידיוק. הבהיר סער: "מה שנה איני משחק דומינו במערכת-הטלוויזיה בתל-אביב, אין זה נאה שמהל-טלוויזיה ישחק דומינו עם עובדי-הטלוויזיה, ובוודאי שאין הכרעות טלוויזיוניות נחתכות במישחקי-דומינו שאינם מתקיימים. פעם, בעבר הר-חוק, בהיותי ראש-מערכת-תל-אביב של הטלוויזיה, נהגתי לשחק דומינו עם העוב-דים, מתוך מטרה הינוכית בלבד..."

ראש-שודחן בן-ישי
אין בטיס להאשמות